

เพียงคนหนึ่งของหัวใจ

โดย...เต็กทะเล

...เหงา รัก เศร้า
ใครเล่า จะรู้ หัวใจฉัน
หัวใจที่ เฝ้ารอ ทุกคืนวัน
ใครคนนั้น คงจะมา อีกไม่นาน...

เสียงถอนหายใจเฮือกใหญ่ ดังมาจากร่างบางที่ทรุดนั่งปล่อยอารมณ์
อยู่ริมสระน้ำในสวนสาธารณะเล็กๆ แถบชานเมือง นัยน์ตาสวยที่ฉาย
รอยเหงาจ้องมองหงส์ขาวว่ายน้ำเป็นคู่ด้วยแววตาอิจฉาเล็กๆ

...ก็จะไม่ให้อิจฉาได้ไง เธอใช้ชีวิตอยู่มาตั้งยี่สิบกว่าปี

...ไม่เคย...ไม่เคยเลยสักครั้งที่จะมี 'หงส์ขาว' อีกตัวมาว่ายน้ำ
เคียงคู่...

...กลับดีกว่า...

เธอบอกตัวเองง่ายๆ ก่อนจะลุกขึ้น

ร่างสูงโปร่งที่ออกจะสูงกว่ามาตรฐานหญิงไทยโดยทั่วไป ผมยาว
ประปร่าถูกรวบเป็นหางม้าสั้นๆ เสื้อยืดสีขาวคลุมทับด้วยเสื้อเชิ้ตลาย
กับกางเกงยีนส์ขาแคบ มองผาดๆ เจ้าของร่างนั้นเหมือนเด็กหนุ่มมากกว่า
จะเป็นหญิงสาว

...เพราะเป็นชนชั้นละมั้ง ทำให้ใครต่อใครไม่กล้าเข้ามาจีบเธอ...

ที่ปลายขอบฟ้าทางด้านทิศตะวันตก เมฆฝนก้อนใหญ่กำลังลอย
ต่ำมา ผู้คนซึ่งปกติจะเห็นออกมาวิ่งออกกำลังกายบ้าง พาสัตว์เลี้ยงมา
เดินเล่นบ้าง วันนั้นก็ล้นหลามหมด คงเพราะฝนที่เพิ่งเด้มาตั้งแต่กลางวัน
แล้วระมั่ง

ลมเริ่มพัดแรง ใปไม้และฝุ่นผงปลิวว่อน หากเธอ...ภาวินี... ยังคง
เดินเรื่อยๆ ซ้ำๆ ไม่ได้สนใจความแปรปรวนของอากาศสักนิด ดวงตา
เหมงๆ มองไปรอบด้านอย่างไม่ได้จับสังเกตที่สิ่งใด

...ทำไมนะ ทำไมต้องเหงา... เธอถามตัวเอง...เป็นรอบที่ร้อยของวันนี้
แล้วละมั่ง

...ก็มันเหงานี้ เหงาจนแทบจะขาดใจ... เธอตอบตัวเองง่ายๆ เหมือน
ที่ตอบมาทุกครั้ง เธอยิ้มออกมาอย่างซ้ำตัวเอง

...การเรียนสำเร็จได้ด้วยดี เพิ่งรับปริญญาไปเมื่อสองเดือนก่อน
ตอนนี้ก็กำลังรอกหางบริษัทที่ไปสมัครงานเรียกตัวมา...

...ความอบอุ่นในบ้าน ในครอบครัว อบอุ่นจนแทบจะร้อนเลยละ
ทั้งพ่อทั้งแม่และพี่ชายมอบความรักให้เธอไม่ได้ขาด...

....หากทำไม หัวใจมันยังโหยหา ยังเศร้า ยังเหงา....

"ก็อยากมีแฟนไงเธอ"

เธอนึกถึงคำพูดของเพื่อนสนิทที่สุด กันติชา...ขึ้นมาได้ทันที รอยยิ้ม
จึงแต่มหันไส

...สงสัยจะจริง...

"นี่คุณ..."

เสียงเรียกดังมาทำลายความคิดเธอ หญิงสาวหันไปทางต้นเสียง
หมาตัวใหญ่พันธุ์โกลเด้นรีทรีฟเวอร์...

ไม่ใช่ ไม่ใช่หมาหรรอกที่เรียกเธอ เจ้าของหมาต่างหาก ชายหนุ่ม
ร่างสูง ขนาดที่เธอว่าตัวเองสูงแล้ว แต่เขาก็ยังสูงมากกว่าเธออยู่ไม่น้อย

ยื่นถือสายจูงหมาสี่เท้าจ้องมองมาที่เธอ ภาวินีจับผมสั้นๆ ที่หลุดจาก
ยางรัดผมปลิวระหน่ำทักหู ส่งสายตาที่เต็มไปด้วยคำถามให้เขา หากแต่
เขา...เจ้าของผมสี่เท้าสนิท ตาก็ดำสนิทไม่แพ้สีผม ก็ยังยื่นจ้องหน้าเธอ
อยู่อย่างนั้น

"เรียกฉันทำไมคะ"

"ทำไมไม่รีบกลับบ้าน"

เขาถามห้วนๆ หน้าตาก็ถมึงทึง ทำเอาดวงตาดำสนิทที่น่าจะสวย
ดูขี้ขี้หนักหลายเท่า

"จะกลับบ้านหรือไม่กลับบ้าน มันก็เรื่องของฉันไม่ใช่หรือคะ"

เธอถามอย่างงงๆ ก็อยู่ๆ 'คนแปลกหน้า' คนนี้ก็เข้ามาหา แล้วก็พูด
ราวกับเธอรู้จักและสนิทกับเขามาเนิ่นนาน เธอหันมองรอบกาย คิดจะหา
คนช่วยสักหน่อย หากคนตรงหน้านี้เป็นคนบ้า สติไม่ดีขึ้นมา เธอก็แยลีนะ

"ฝนจะตกแล้วนะคุณ จะรอให้ฝนตกก่อนแล้วค่อยกลับบ้านหรือไง"

เขาถามเรียบๆ หากยิ่งทำให้เธองงหนัก

"ฝนจะตก... ฉันจะเดินตากฝนกลับบ้านหรือเปล่า มันก็เรื่องของฉัน
คุณมายุ่งอะไรด้วย"

เขาเองก็อึ้งไปนิด ไม่นึกว่าจะโดนย้อนด้วยประโยคนี้ และก่อนที่
จะได้เถียงกันต่อ สายฝนก็เริ่มลงเม็ด คราวนี้ชายหนุ่มไม่ฟังแม้แต่
เสียงฝน เสียงลม หรือเสียงเธอ มือข้างที่ไม่ได้ถือสายหนังสีดำคว้าจับ
แน่นที่ข้อมือเธอ แล้วดึงเธอออกวิ่งตามไปทันที ท่ามกลางความ
ประหลาดใจล้นพ้นของหญิงสาว

บ้านไม้สองชั้นหลังไม่เล็กทาสีฟ้าอ่อน บ่งบอกถึงกาลเวลาที่คงจะ
สร้างมาไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีตั้งอยู่เบื้องหน้า ชายหนุ่มใช้มือข้างที่จับจูงสายหนัง
เปิดประตูรั้วไม้สีฟ้าที่สูงแค่นั้นแหวออกอย่างง่าย ๆ หญิงสาวที่ถูกลากจูง

มาด้วยชินตัวไว้ ฝนเริ่มลงเม็ดแรง เสื้อผ้าของทั้งคู่เริ่มเปียกปอน และ
ขนของเจ้าหมาตัวเล็กกว่าลูกม้านิดหน่อยก็เริ่มเปียกเหมือนกัน ตาดำ
หันมองอย่างรำคาญใจ

"นี่คุณรู้จักบ้านฉันได้ไง"

เธอถามอย่างตกใจปนประหลาดใจ และพยายามอย่างยิ่งที่จะดึงมือ
ออกจากมือใหญ่ข้างนั้น

"เข้าไปในบ้านก่อน แล้วค่อยพูดกัน ฝนตกหนักแล้ว"

เขาบอกลอยมือปล่อยมือเธอออกแต่โดยดี หญิงสาวหนึ่งไปนิดก่อนจะ
ตัดสินใจเดินเข้าบ้าน

....ก็บ้านเธอนี่นะ บ้านเธอเลยละ เพราะฉัน...ไม่เห็นต้องกลัวใคร
อย่างน้อยแม่กับพี่ชายก็อยู่บ้านแน่ แม้ว่าผู้เป็นพ่อจะยังไม่กลับก็เถอะ...

ชายหนุ่มมองตามร่างโปร่งระหงที่เดินนำหน้าเข้าบ้านไป ก่อนจะ
หันมายิ้มกับหมาที่ขนเปียกโชกไปทั่วตัวนิดๆ แล้วก้าวเดินตามเธอเข้าไป

"กลับมาแล้วจ้ะ" ภาวินิตะโกนล้นบ้าน

นรภัทร...พี่ชายที่นอนเล่นอยู่หน้าทีวี เงยหน้าขึ้นมองน้องสาว
แล้วปล่อยเสียงหัวเราะลั่น

"ไอ้ภา ไปทำอะไรมา เปียกเป็นลูกหมาตกรน้ำเลย"

ภาวินิตะยกมือให้พี่ชาย ก่อนจะนึกอะไรบางอย่างได้ เธอวิ่งเข้าไป
หาเขาอย่างรวดเร็ว

"อย่าเข้ามาใกล้ ไอ้ภา เตียวพี่เปียก"

"โห พี่ ไม่รักน้องสาวเลยนะ เตียวสิ ไม่ใช่ ไม่ได้ตั้งใจจะทะเลาะ
พี่ภัทร มีคนบ้าที่ไหนก็ไม่รู้ ตามภามาจากสวนสาธารณะนี่พี่"

คนที่ถูกเอ่ยถึงตามเข้ามา นรภัทรมองหน้าชายหนุ่ม ก่อนจะหัวเราะ
ลั่น

"ไอ้ดิตต์ มีคนว่าเอ็งบ้าอะ"

ตาคมดำตัวตมอดคนที่เบียดไปทั้งตัวที่ยืนอยู่ข้างพี่ชาย ก่อนจะ
รับผ้าขนหนูที่นรภัทรโยนส่งมาให้ไปจัดการเช็ดขนให้เจ้าหมาตัวใหญ่
"รู้จักกันด้วย"

เธออุทาน นรภัทรมองหน้าเพื่อนอย่างเขม่น

"เฮ้ย ผ้าเช็ดตัวซ้ำ ให้เอ็งเช็ดนะเว้ย ไม่ใช่ให้ไอ้แต่่มใจ"

"แต่่มใจ"

ภาวีนีอุทานอีกครั้ง หันมองหน้าหมาตัวใหญ่ ดูเหมือนว่าดวงตาชื่อๆ
ของมันจะส่งรอยยิ้มให้ แต่นะ...ให้ตายเหอะ เธอก็งยังไม่เห็นว่าเจ้าตัวใหญ่
นั้นมันจะน่ารักตรงไหนเลย ก็นะ...เธอนะเป็นโรคอยู่กับหมาเมื่อไหร่
กันแล้ว สัตว์ที่ชอบนะ...แมว ...แมวคู่กัดกับหมานั้นละ สัตว์โปรด
ของเธอ

"ใช่ แต่่มใจ"

เสียงทุ่มหัวตอบเรียบๆ นรภัทรถอนหายใจเฮือก

"ไปเลย ทั้งเอ็ง ทั้งไอ้ภา ไปจัดการเปลี่ยนเครื่องเสื้อผ้าเลยไป
เข้าจัดการทางนี้เอง ทั้งแต่่มใจ ทั้งพื้นบ้าน เดี่ยวแม่มาเห็นเข้าจะถูกว่า"

"พี่...ตกลงพี่รู้จัก....."

ภาวีนียังงงๆ

"ก็เออสิ รู้จัก ไปไอ้ภา ขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้าได้แล้ว ไอ้ดิตต์ด้วย"

นรภัทรรับผ้าขนหนูมาจากมือเพื่อน แล้วตรงเข้าไปเช็ดตัวให้แต่่มใจ
แทน ภาวีนีมองหน้าชายหนุ่มแปลกหน้าอีกครั้ง เขายิ้มและก้มหัวให้
เธอสะบัดหน้ามองค้อน ก่อนจะวิ่งขึ้นไปบนห้องส่วนตัวทันที

"เฮ้ มัวแต่ยืนยิ้มอยู่นั่นละ จะเบียดหมดบ้านแล้วเว้ย"

เพื่อนตะโกนขัดเสียงดัง ดิตต์ล่ายหน้า เดินไปยังห้องที่เพื่อนจัด
ให้พักทางด้านหลังอย่างง่ายๆ ไม่ได้สนใจเสียงของเพื่อนอีก

"ตกลงเขาเป็นใคร พี่บอกมานะ"

ภาวินีแทบจะแค้นคอถามพี่ชาย ก็อยู่ๆ มีชายหนุ่มแปลกหน้ามาอยู่
ร่วมบ้านด้วย... มันปกติธรรมดาซะที่ไหน

...เมื่อตอนบ่าย เดินออกจากบ้านไปยังไม่ถึง กลับมาอีกทีตอนเย็น
ก็ไพล่ขึ้นมาอย่างกับขอมดำดิน...

"ก็เพื่อนพี่"

นรภัทรตอบง่าย ๆ เจ้าหมาตัวโตชื่อหวานนอนหมอบนิ่งอยู่อีกข้าง...
ที่ห่างจากเธอ

"แล้วเหงมาอยู่นี้ได้"

"เพิ่งมาจากเกาะ มาเที่ยวกรุงเทพฯ ลักพัก เลยมายู่ด้วย"

"เกาะอะไร"

"ไม่ใช่เกาะพ่อแม่ก็แล้วกันครับ"

เสียงหัวเราะ ตอบนำมา ร่างสูงในชุดกางเกงเลขาสั้นกับเสื้อยืดสีขาว
เดินเข้ามา ทางประตูของเจ้าตัวยักษ์ขยับขึ้นลงอย่างดีใจ วิ่งเข้าไปคลอเคลีย
ผู้เป็นเจ้าของไม่ยอมห่าง ภาวินีมองค้อน เขาหัวเราะเบาๆ

"มาจากเกาะที่ตราดครับ"

เขาอธิบายแนะนำตัว แล้วทรุดลงนั่งบนพื้นกระดานขัดมันข้างๆ
เพื่อน หัวโตของเจ้าบุ๋กบุ๋ยวางพาดบนตัก

"มาขออาศัยด้วยซักครึ่งเดือน จะว่าอะไรมั๊ยครับ"

เขาถาม เธอหนึ่งไม่ตอบ หันไปหามารดาที่เพิ่งละมือออกจากครัว
เดินมาเข้าวงสนทบบกับลูกๆ

"แม่จำทำกับข้าวเสร็จแล้วหรือจะ เดี่ยวมาช่วยมั๊ย"

เธอถาม กอดเอวหนาของมารดาไว้อย่างประจบ วาลินียิ้ม

"ไม่ต้องแล้วจะ เสร็จแล้วละ ก็เมื่อก่อนนี่ ทุ้มแล้ว เดี่ยวพ่อเขาก็คง
กลับแล้วมั้ง เป็นไง ดิฉัน พาเจ้าแต่ตั้งใจไปเดินเล่นสนุกมั๊ย"

เธอหันไปถามเพื่อนสนิทของลูกชาย เขายิ้มตอบ ทำเอาหน้าคมดู
ดูอ่อนโยนลง

"ดีครับ เสียตายฝนตกเสียก่อน"

"ก็หน้าฝนนี่นะ ตกอย่างนี้มาหลายวันแล้ว แล้วที่เกาะละ ตกบ้างมั๊ย"

"ตกประจำครับ ฝนกับที่เกาะเป็นของคู่กันเลยครับ"

ภาวินีมองหน้าแม่สลับกับชายหนุ่มผู้เป็นแขกอย่างแปลกใจ

...ทำไมถึงได้คุยแบบสนิทสนมรู้จักกันดีขนาดนี้นะ ทำไม...

เธอทบทวนเรียบเรียงความทรงจำในสมองอย่างหนัก

...เพื่อนสนิทของพี่ชายเธอ เธอรู้จักแทบทุกคน แล้วเขาละ...เขา

หายไปตรงไหนในความทรงจำเธอ...

"เป็นไร ไอ้ภา ทำหน้าอย่างกับปวดท้อง"

นรภัทรกอดน้องสาว ภาวินีมองหน้าเพื่อนพี่ชายหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยปาก
ถามพี่ชาย ทั้งที่ดวงตายังไม่ละออกจากหน้าคม

"พี่ภัทร ภาเคยรู้จัก คุณ...พีดีดีมาก่อนหรือเปล่า"

พี่ชายหัวเราะดังลั่น ในขณะที่มารดาและชายหนุ่มที่ถูกกล่าวถึง
แย้มยิ้ม

"รู้จักมั้ง ลักลิบปีมาได้แล้วละ แต่เอ็งคงลืมหมดแล้วมั้ง"

"ลืมหมดแล้ว ทำไมลืม เมื่อสิบปีก่อน... ภาก็ยังไม่ได้เด็กนี่พี่"

เธอถามอย่างแปลกใจ นรภัทรระเบิดหัวเราะอีกระลอก

"ไม่ได้เด็กหรอก ตอนนั้น ม.1 ได้มั้งที่เจอดีดีมันนะ"

"แล้วทำไม ภาจำไม่ได้"

"ก็เอ็งไม่ถูกกับเจ้าดีดีมันนะสิ"

"ไม่ถูก"

เธอยังทวนถามอย่างงงๆ คราวนี้เป็นวาสนาที่ขื่นมือเข้ามาอธิบายเพิ่ม

"ใช่ ไม่ถูกกัน ไม่ถูกมากด้วยนะ ภา เจอหน้าเป็นก้อน สะบัดหน้า

หนี"

"ทำไม..." เสียงถามอย่างแปลกใจหลุดออกมาจากปากเธอ
...ทำไม...ต้องโกรธ ไม่ชอบ ขนาดนั้น และทำไม...เธอจำไม่ได้...

"มันเป็น AT FIRST SIGHT นะ คือ แบบว่าเจอหน้าปุ๊บก็เกลียด
ปั๊บเลย"

พี่ชายบอกร่างๆ แต่ทำเอาเธอสะดุ้ง
...ทำไมเราเป็นคนไร้เหตุผลขนาดนั้นเนี่ย...

"ดิฉันก็พยายามเอาชนะมาฝากนะ"

"แต่คุณโยนขนมผมทิ้งให้หมาข้างบ้านกินหมดเลย"

เขาเล่าเสียงคร่ำๆ อย่างจำได้ดี ภาวินียิ่งงงหนัก

...ทุกสิ่ง ทุกเรื่อง เหมือนไม่อยู่ในความทรงจำเธอ...

"แล้วทำไมไม่ได้นะ สงสัยเพราะครั้งสุดท้ายที่ดิฉันมานั้นละ มาลา
เพราะจะไปเรียนต่อเมืองนอก"

แม่เล่าต่อ เธอพยายามเค้นความทรงจำในสมองอย่างหนักหน่วง
หากที่ได้...คือไร้ความทรงจำใดๆ

"คุณบอก ไม่ต้องลา ไม่ต้องมาลา เพราะคุณจะลืมผม จะจำผม
ไม่ได้ ให้กลับมาหาอีกก็จะจำไม่ได้"

ดิฉันเล่าต่อ มือใหญ่ลูบหัวเจ้าแต่มีใจเบาๆ ดวงตามีรอยรำลึก

"ทำไมฉันเป็นคนแบบนี้ล่ะ ไม่จริงหรอก ไม่เชื่อ หลอกๆ ใช่มั้ยคะ"

เธอหันจ้องมองหน้ามารดา วาลินีหลุดหัวเราะออกมา ทำเอาชายหนุ่ม
ทั้งสองคนขำออกมาด้วย

"แม่ อย่าหัวเราะสิ"

นรภัทรวาทันท์ที่น้ำตาไหลด้วยความขำ ภาวินีมองหน้าคนนั้นที่
คนนี้ทื่ออย่างไม่เข้าใจ

"ตกลงหลอกๆ ใช่มั้ยคะ หลอกๆ ใช่มั้ย"

เสียงหวานซักถามเหยิ่ม มารดาหยุดหัวเราะ ชายหนุ่มตัวตันเหตุ
ก็พยายามกลั้นหัวเราะ แต่พี่ชายไม่เก็บอาการซักนิด